

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt iv), art. 3 ust. 1 lit. b), art. 3 ust. 2, art. 6 lit. d) oraz art. 28 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i popełniła oczywiste błędy w ocenie, stwierdzając istnienie wsparcia władzy publicznej w odniesieniu do dostarczania surowego oleju palmowego za cenę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że strona pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 8 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, stwierdzając, że przemysłowi Unii grozi szkoda majątkowa.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła art. 8 ust. 5 oraz art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego i popełniła oczywiste błędy w ocenie, stwierdzając, że przywóz z Indonezji stwarza zagrożenie wyrządzenia przemysłowi Unii szkody, oraz nie uwzględniła wpływu przywozu z Argentyny.

(¹) Dz.U. 2019 L 317, s. 42.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2020 r. – BSEF / Komisja

(Sprawa T-113/20)

(2020/C 129/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bromine Science Environmental Forum (BSEF) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci R. Cana, E. Mullier i H. Widemann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2019/2021 z dnia 1 października 2019 r. ustanawiającego wymogi dotyczące ekoprojektu dla wyświetlaczy elektronicznych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE, zmieniającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 1275/2008 i uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 642/2009 w zakresie, w jakim zakazuje stosowania fluorowcowanych środków zmniejszających palność;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zgodnie z zarzutem pierwszym, przyjmując zaskarżone rozporządzenie, Komisja naruszyła art. 1 ust. 4 i art. 15 ust. 2 lit. c) ppkt (i) dyrektywy 2009/125/WE (¹), działała ultra vires i przekroczyła granice swoich kompetencji, jak również podważyła skuteczność innych środków prawa Unii.
2. Zgodnie z zarzutem drugim, Komisja naruszyła prawo strony skarżącej do obrony, zakazując stosowania fluorowcowanych środków zmniejszających palność w wyświetlaczach elektronicznych na mocy zaskarżonego rozporządzenia.
3. Zgodnie z zarzutem trzecim, Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, nie uwzględniła wszystkich informacji, naruszyła art. 15 ust. 1 dyrektywy 2009/125/WE oraz nie wywiązała się z obowiązku przeprowadzenia odpowiedniej oceny wpływu ustanawiając zakaz stosowania fluorowcowanych środków zmniejszających palność na podstawie zaskarżonego rozporządzenia.
4. Zgodnie z zarzutem czwartym, zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę pewności prawa, ponieważ strona skarżąca znajduje się w sytuacji niedopuszczalnej niepewności prawa.

5. Zgodnie z zarzutem piątym, zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ zakaz stosowania fluorowcowanych środków zmniejszających palność przekracza granice tego, co odpowiednie i konieczne do osiągnięcia zamierzonego celu oraz i nie jest najmniej uciążliwym środkiem, do którego Komisja mogła się odwołać.
6. Zgodnie z zarzutem szóstym, zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę równego traktowania, ponieważ zakaz stosowania fluorowcowanych środków zmniejszających palność jest dyskryminujący w stosunku do innych kategorii produktów oraz w stosunku do innych substancji.
7. Zgodnie z zarzutem siódmym, przyjmując zaskarżone rozporządzenie, Komisja naruszyła art. 15 ust. 1 dyrektywy 2009/125/WE i art. 5a ust. 1-4 i art. 7 i 8 decyzji 1999/468/WE ⁽²⁾ i działała ultra vires.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią (Dz.U. 2009, L 285, s. 10).

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, (Dz.U. 1999, L 184, s. 23).

**Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2020 r. – Alvargonzález Ramos / EUIPO – Ursus-3 Capital,
A.V. (URSUS Kapital)**

(Sprawa T-114/20)

(2020/C 129/22)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Pablo Erik Alvargonzález Ramos (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Sugrañes Coca)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ursus-3 Capital, A.V., SA (Madryt, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy URSUS Kapital – unijny znak towarowy nr 5 641 303

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 grudnia 2019 r. w sprawie R 711/2019-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- wydanie orzeczenia zmieniającego zaskarżoną decyzję poprzez oddalenie wniosku o unieważnienie, z powodu nieużywania, prawa do zarejestrowanego graficznego unijnego znaku towarowego nr 5 641 303 URSUS Kapital w odniesieniu do usług „działalności finansowej” z klasy 36, a także stwierdzenie, że znak towarowy nr 5 641 303 był rzeczywiście używany w odniesieniu do tych usług;